

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118503424/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Vi havde vel gaaet en lille Fjerdingsvej, da Hans stod stille ved en Stige, der var lænet op mod Muren. Uden Besvær klatrede vi op til Skraaningens Fod. Men her tøvede vi og mønstrede med et tvivlende Blik den Sti, der skulde hjælpe os op, og næppe kunde skimtes som en lysere Zigzag-Streg paa den stejle, smudsig-graa Flade. Ved nærmere Eftersyn opdagedes ganske vist en Slags Trin af fremstaaende Sten, eller blot uddybede ved et Spadestik, men disse saå ud, som om de var rede til at skride bort under En. — Hans, der allerede var kommen et Stykke tilvejs, saå sig forundret om efter os. —

— Men De maa gaa først, sagde Minna og blev rød.

— Nej, Frøken, det gaar ikke an. Glider De ud her, saa er der slet ikke Noget at faa fat i. Men jeg skal nok holde mig fast og kan støtte Dem, saa snart De vakler, — De behøver ikke at være bange for at rive mig med og i alt Fald —

— Aa, naar De nu blot vilde gaa!

— Herregud, lad os dog sætte os ud over saadanne Taabeligheder! Skal De for den Sags Skyld udsætte Dem for at knække Halsen? For Pokker, der maatte da ogsaa gives en anden Vej, de dumme Folk! Forresten, det har ingen Fare,

naar De nu blot vilde gøre, som jeg siger. Naa, lad saa det Snerperi fare.

Jeg lod ved disse Ord langt mere utaalmodig og mægerlig, end jeg i Virkeligheden var, og var mig det fuldt bevidst. Det voldte mig et kildrende Behag at tilrettevise hende som den Overlegne og navnlig at lade haant om et af Jomfruelighedens Yderværker og saa overhovedet at tyrannisere hende i Velfærdets Navn.

— Jeg véd, at De mener det godt, og derfor tager jeg Dem heller ikke ilde op, at De taler vel bydende, sagde hun, og saa alvorlig paa mig. — Paa en Maade har De Ret, og De vilde have det helt, hvis det var Skaberi og Affektation fra min Side. Men nu har jeg uheldigvis den Følelse, og det i en saadan Grad, at jeg véd, den vilde genere hver Bevægelse ligesaa meget som de Kæder, Modedukkerne i sin Tid havde mellem Støvlerne, og vi vilde dog tilsidst komme til at slaa Kubætter omkaps nød ad denne Vold, hvad den synes udmærket egnet til. Hvis De derimod gaar foran, og lader mig skotte mig selv og klatre op saa ugraciøst, som det netop kan falde sig, saa lover jeg Dem, at den værste Ulykke skal være, at jeg skraber mine Knæ lidt — og finder De, at jeg er